

Original Article

Presenting a Structural Model of Life Orientation Based on the Child's Perception of the Child's Parent Relationship, with the Mediating Role of Inner Self-Narratives of Girls in the Second Year of High School in Qom

Fatemeh Naderi¹, Houshang Garavand², Hoda Lajevardi¹

1. . Department of psychology, Faculty of Humanities, tolouemehr Non-Profit University of Qom, Qom, Iran

2. Department of Psychology, Faculty of Literature and Humanities, Lorestan University, Khorramabad, Iran.

Received: 2024/08/03

Revised: 2025/04/19

Accepted: 2025/11/29

DOI: 10.48308/jfr.2025.236428.1791

Highlights

- Interaction with both father and mother has a direct and positive effect on optimistic perception and positive self-talk, and a direct and negative effect on pessimistic perception and negative self-talk.
- Positive self-talk positively predicts optimistic perception, while negative self-talk negatively predicts it; conversely, positive self-talk negatively predicts pessimistic perception, whereas negative self-talk positively predicts it.
- Inner self-talk plays a significant mediating role in the relationship between parent-child interaction (both father and mother) and life orientation (optimism and pessimism), and these indirect pathways were confirmed using the bootstrap test.

Extended Abstract

Introduction: Optimism is one of the positive human characteristics that has attracted special attention in psychology and social sciences in the past two decades. From the perspective of positive psychology, optimism is the cognitive dimension of happiness, and positive and negative emotions are its emotional dimension (Pritchard et al., 2020). Optimism and pessimism are generalized expectations for experiencing pleasant or unpleasant outcomes when facing problems and affect how people deal with stressful experiences (Hinz et al., 2021). Research has shown that factors related to the family environment play an important role in life orientation (Wall et al., 2024). Although research has confirmed the existence of a relationship between parent-child interaction and life orientation, there are still shortcomings in previous studies. One of the factors that mediates the emergence of life orientation and, as a result, psychological health by influencing students' perceptions of parental parenting is internal self-talk (Wall et al., 2024). The results of various studies also indicate that internal self-talk plays a role in internal and social adaptation as a cognitive mediator in generating thought and regulating behavior (Hase et al., 2019). On the other hand, internal self-talk is influenced by the family environment and the way parent-child interaction occurs. Children learn effective communication skills by observing the correct functioning of parents in marital relationships and their relationships with themselves through imitation and identification, and

internalize them. This, in turn, causes children to use appropriate strategies in dealing with conflicts, obstacles, and problems (Al-Qaisy & Turki, 2015) and, as a result, use positive self-talk. Based on what was discussed, it seems that the child's perception of the parent-child relationship can play a role in the formation of their self-talk. On the other hand, internal self-talk shapes the type of orientation of individuals towards the future and their positive and negative attitudes. Accordingly, the aim of the present study was to examine the relationships between the child's perception of the parent-child relationship and life orientation with the mediating role of internal self-talk.

Method: The present study was a descriptive-correlation type of path analysis. The population of study included all female students of the second year of secondary school in Qom (16833 people) in the academic year of 2023-2024. The statistical sample size was determined to be 220 people, which was done by random cluster sampling. The instruments used were Perception of Parents Scale Grolink (POPS), Life Orientation Test (LOT) and Calvete Self-Talk Inventory scale (STI). All analyzes were performed using SPSS-19 and AMOS-24 software.

Results: The mean and standard deviation of the participants' ages were 16.15 and 0.98 years, respectively. 86 (38.4%) were first grade students, 62 (28.8%) were second grade students, and 72 (32.8%) were third grade students.

The mean, standard deviation, skewness, kurtosis and correlation coefficients between the research variables have been presented in Table 1.

Table 1. The Correlation Matrix, Mean, Standard Deviation, Skewness and Kurtosis of Research Variables

Variables						
1. Interaction with father	1					
2. Interaction with mother	0.25**	1				
3. Positive self-talk	0.30**	0.36**	1			
4. Negative self-talk	-0.35**	-0.39**	-0.23**	1		
5. Optimistic perception	0.27**	0.30**	0.38**	-0.44**	1	
6. Pessimistic perception	-0.32**	-0.37**	-0.46**	0.39**	-0.24**	1
Mean	93.83	97.72	67.55	47.44	10.14	8.77
standard deviation	17.22	19.92	1072	9.85	2.12	2.76
Skewness	0.788	-0.65	-0.456	-0.755	-0.789	-0.951
Kurtosis	0.852	0.39	0.167	0.843	0.678	0.831

Table 2: Comparison of Fitness Indicators of the Proposed and Modified Model

Goodness fit indexes	CMIN/DF	GFI	AGFI	IFI	TLI	CFI	NFI	RMSEA
Acceptable values	1-5	>0.90	>0.80	>0.90	>0.90	>0.90	>0.90	<0.08
Initial proposed mode	-	1.00	-	1.00	-	1.00	1.00	0.29
Fit status	Lack of fit	fit	Lack of fit	fit	Lack of fit	fit	fit	Lack of fit
Final modified mode	.08	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	0.001
Fit status	fit	fit	Fit	fit	fit	fit	fit	fit

According to Table 2, the model fit indices, ie $\chi^2/df = 0.08$ less than 3, IFI= 1.00, TLI= 1.00, GFI= 1.00, AGFI= 1.00, CFI= 1.00, more than 0.9 indicate the appropriate fit of the model, as well as NFI= 1.00 more than 0. 8 and RMSEA= 0.001 less than 0.08.

According to the findings of the research model, interaction with father and interaction with mother had a positive and direct effect on optimistic perception and positive self-talk and a negative and direct effect on pessimistic perception and negative self-talk. Positive self-talk

and negative self-talk had a significant positive and negative effect on and positive self-talk and negative self-talk had a significant negative and positive effect on pessimism, respectively.

Discussion: The results showed that interaction with parents, directly and through the mediation of positive self-talk, can affect students' life orientation (optimistic perception, pessimistic perception). This finding is consistent with the results of research by Wall et al. (2024) and Day and Smith (2019). In explaining this hypothesis, it can be stated that positive interaction with parents strengthens the feeling of trust and confidence in students. When students feel that their parents trust and support them, they will have more positive self-talk. Positive self-talk helps strengthen the optimistic perception of themselves and others. When students are confident in their abilities and strengths, they will look at events and situations in a more positive way, and this optimistic perception of their relationships and experiences strengthens them.

The results also showed that there is an indirect relationship between interaction with parents and life orientation (optimistic perception, pessimistic perception) of students with the mediating role of negative self-talk. This finding is consistent with the results of research by Wall et al. (2024) and Day and Smith (2013). Negative interactions with parents can have a direct effect on students' negative self-talk, which in turn can lead to pessimistic perception of situations and events. This effect can be created through psychological and social factors, including feelings of undervaluation, reduced self-confidence, and the creation of negative patterns in students' thinking and behavior. Therefore, if students do not have a positive relationship with their parents and do not receive sufficient support from them, they will face situations and events with a more pessimistic perception. This pessimistic perception is created through negative self-talk and its mediated effects, which in turn can affect the course of their relationships and behaviors.

How to cite: Naderi, F., Garavand, H., & Lajevardi, H. (2026). Presenting a structural model of life orientation based on the child's perception of the parent-child relationship, with the mediating role of inner self-narratives of girls in the second year of high school in Qom. *Journal of Family Research*, 22(2), 203-222. doi: 10.48308/jfr.2025.236428.1791

✉Corresponding Author Email Address: garavand.h@lu.ac.ir

Copyright: © 2026 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the creative commons attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

مقاله پژوهشی

ارائه الگوی ساختاری جهت‌گیری زندگی بر مبنای ادراک فرزند از رابطه والد-کودک، با نقش واسطه‌ای خودگویی‌های درونی دختران دوره متوسطه دوم شهر قم

فاطمه نادری^۱، هوشنگ گراوند^۲، هدی لاجوردی^۱

۱. گروه روان‌شناسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه غیر انتفاعی طلوع مهر قم، قم، ایران.

۲. گروه روان‌شناسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه لرستان، قم، ایران.

دریافت مقاله: ۱۴۰۳/۰۵/۱۳ دریافت نسخه اصلاح‌شده: ۱۴۰۴/۰۱/۳۰ پذیرش مقاله: ۱۴۰۴/۰۹/۰۸

DOI: 10.48308/jfr.2025.236428.1791

نکات برجسته:

- تعامل با پدر و تعامل با مادر هر دو به‌طور مستقیم و مثبت بر تلقی خوش‌بینانه و خودگویی مثبت و به‌طور مستقیم و منفی بر تلقی بدبینانه و خودگویی منفی اثر دارند.
- خودگویی مثبت به‌طور مثبت و خودگویی منفی به‌طور منفی، تلقی خوش‌بینانه را پیش‌بینی می‌کنند؛ همچنین خودگویی مثبت به‌طور منفی و خودگویی منفی به‌طور مثبت، تلقی بدبینانه را پیش‌بینی می‌کنند.
- خودگویی‌های درونی نقش واسطه‌ای معناداری در رابطه بین تعامل والد-کودک (هم پدر و هم مادر) و جهت‌گیری زندگی (خوش‌بینی و بدبینی) ایفا می‌کنند و این مسیرهای غیرمستقیم با استفاده از آزمون بوت‌استرپ تأیید شدند.

چکیده: هدف این پژوهش، بررسی رابطه جهت‌گیری زندگی با ادراک فرزند از رابطه والد-کودک دختران دوره دوم متوسطه شهر قم بود. پژوهش حاضر توصیفی-همبستگی بود و از بین جامعه این پژوهش که شامل کلیه دانش‌آموزان دختر دوره دوم متوسطه شهر قم (۱۶۸۳۳ نفر) در سال تحصیلی ۱۴۰۳-۱۴۰۲ است تعداد ۲۲۰ نفر به عنوان حجم نمونه با روش نمونه‌گیری تصادفی خوشه‌ای تعیین شدند. ابزارهای مورد استفاده در این پژوهش مقیاس فرزند پروری ادراک شده گرولینک (POPS)، پرسشنامه جهت‌گیری زندگی (LOT) و پرسشنامه خودگویی کالوت (STI) بود. تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از نرم افزارهای SPSS-۲۶ و نرم افزار AMOS-۲۴ انجام شدند. طبق یافته‌های مدل پژوهش تعامل با پدر و تعامل با مادر اثر مثبت و مستقیم بر تلقی خوش‌بینانه و خودگویی مثبت و اثر منفی و مستقیم بر تلقی بدبینانه و خودگویی منفی داشتند، خودگویی مثبت و خودگویی منفی به ترتیب اثر مثبت و منفی معنی‌داری بر تلقی خوش‌بینانه داشتند و همچنین خودگویی مثبت و خودگویی منفی به ترتیب اثر منفی و مثبت معنی‌داری بر تلقی بدبینانه داشتند.

کلیدواژه‌ها: جهت‌گیری زندگی، رابطه والد-کودک، خودگوییهای درونی

استناد به این مقاله: نادری، ف.، گراوند، ه. و لاجوردی، ه. (۱۴۰۵). ارائه الگوی ساختاری جهت‌گیری زندگی بر مبنای ادراک فرزند از رابطه والد-کودک، با نقش واسطه‌ای خودگویی‌های درونی دختران دوره دوم متوسطه شهر قم. خانواده‌پژوهی، ۲۲(۲)، ۲۰۳-۲۲۲. doi: 10.48308/jfr.2025.236428.1791

مقدمه

یکی از زمینه‌هایی که در دهه‌های اخیر در حوزه روان‌شناسی شکل گرفت، ظهور رویکرد روان‌شناسی مثبت‌نگر بود که موجب تحولات قابل ملاحظه و پژوهش‌های نافذ و مؤثری در زمینه‌های مختلف رفتاری گردید. خوش‌بینی یکی از خصوصیات مثبت انسان است که در دو دهه گذشته، توجه ویژه‌ای را در روان‌شناسی و علوم اجتماعی به خود جلب کرده است. خوش‌بینی، از منظر روان‌شناسی مثبت‌نگر بعد شناختی شادمانی و عواطف مثبت و منفی بعد عاطفی آن است (پریچارد^۱ و همکاران، ۲۰۲۰). در همین چارچوب مفهوم جهت‌گیری زندگی^۲ یا خوش‌بینی گرایشی^۳ مطرح شده است (شی‌یر و کارور^۴، ۲۰۱۸). خوش‌بینی و بدبینی، انتظاراتی تعمیم یافته برای تجربه نتایج خوشایند یا ناخوشایند هنگام رویارویی با مشکلات هستند و بر نحوه مواجهه افراد با تجارب استرس‌زا تأثیر دارند (چاخسی^۵ و همکاران، ۲۰۱۸؛ هاینز^۶ و همکاران، ۲۰۲۱). پژوهش‌ها نشان داده است عوامل مرتبط با فضای خانواده، نقش مهمی در جهت‌گیری زندگی دارند (وال^۷ و همکاران، ۲۰۲۴؛ دی و اسمیت^۸، ۲۰۱۹؛ لطف‌نژاد و همکاران، ۱۴۰۱؛ کاکایی فهیمه و احمدی، ۱۳۹۷). سلینگمن^۹ (۱۹۹۶) با بیان ابعاد خوش‌بینی، خاطر نشان می‌سازد که خوش‌بینی باید در خانواده آموزش داده شود. روابط والد-کودک به عنوان یک جنبه مهم از محیط خانواده، نقش مهمی در رشد کودکان ایفا می‌کند (هنگ^{۱۰} و همکاران، ۲۰۱۹). بر اساس نظریه دلبستگی بالبی^{۱۱} (۱۹۸۲)، رابطه دلبستگی بین والدین و فرزندان می‌تواند بر رشد شخصیت و درک اجتماعی کودکان تأثیر بگذارد. بنابراین، روابط خوب والدین-کودک در محیط خانواده منجر به شکل‌گیری عادات یادگیری خوب می‌شود و می‌تواند حمایت و کمک بیشتری به کودک ارائه کند و در نتیجه مشارکت بیشتری در یادگیری داشته باشد (چن^{۱۲} و همکاران، ۲۰۲۳). رابطه والد-کودک به عنوان نوعی رابطه منحصر به فرد و تأثیرگذار ایجاد شده در فرآیند تعامل بین والدین و فرزندانشان تعریف می‌شود که برای رشد جسمی و ذهنی نوجوانان بسیار مهم است (زیگلر هیل و شاکلفورد^{۱۳}، ۲۰۲۰).

مطابق تحقیقات دیورا^{۱۴} و همکاران (۲۰۰۷) و کومر^{۱۵} و همکاران (۲۰۱۲) سبک‌های تربیتی که والدین در تربیت فرزندان‌شان به کار می‌گیرند با خوش‌بینی و امیدواری آن‌ها رابطه مثبت و معناداری دارد. در این تحقیقات سبک فرزندپروری مقتدرانه بیشترین تأثیر را بر روی خوش‌بینی و امیدواری فرزندان داشته است. تحقیقات نشان می‌دهد، کودکانی که والدین آن‌ها از سبک فرزندپروری مقتدرانه برای تربیت فرزندان خود استفاده می‌کردند، از خوش‌بینی و امیدواری بالاتری برخوردار بودند (حاتملو و همکاران، ۱۳۹۲؛ مقدس، ۱۳۹۳؛ دانیاری، ۱۳۹۳؛ برازجانی وفانی، ۱۳۹۰؛ کومر و همکاران، ۲۰۱۲). همچنین پژوهش‌هایی در زمینه رابطه والد - کودک با مشکلات رفتاری درونی سازی شده و برونی سازی شده کودکان و رابطه عملکرد خانواده با جهت‌گیری زندگی و رابطه سبک‌های فرزند پروری و امید در دانش‌آموزان انجام گرفته‌اند (ساطوریان و همکاران، ۱۳۹۵؛ صفرزاده، ۱۳۹۴؛ قانعی و تمنایی‌فر، ۱۳۹۴).

با توجه به آنچه در خصوص اهمیت و نقش شیوه‌های فرزندپروری والدین در جهت‌گیری زندگی (خوش‌بینی و بدبینی) فرزندان گفته شد، استراتژی‌های تربیتی استفاده شده والدین با فرزندان‌شان که از آن تحت سبک‌های فرزندپروری یاد می‌شود، یک ساختار روان‌شناختی بوده (کاپنز و سیولمانز^{۱۶}، ۲۰۱۹؛ ساهیتیا^{۱۷} و همکاران، ۲۰۱۹؛ چکا و آبودندیس-گاتیرز^{۱۸}، ۲۰۱۸) و به‌عنوان جو احساسی توصیف می‌شود که در آن والدین با فرزندان خود ارتباط برقرار کرده یا با آن‌ها تعامل دارند (بیبی^{۱۹} و همکاران، ۲۰۲۱). ادراکات والدینی، ارزیابی‌ها و

مجموعه نگرش‌هایی است که افراد از شیوه‌های فرزندپروری والدین خود دارند. یکی از رویکردهای مطرح شناختی- اجتماعی در خصوص خانواده، خودتعیین‌گری است. خودتعیین‌گری، یکی از نظریه‌هایی است که عوامل فردی و محیطی را در ارتباط با پیامدهای مختلف در حوزه‌های تحصیلی، انگیزشی و سلامت مورد بررسی قرار داده است. در این نظریه، سلامت افراد وابسته به ارضای سه نیاز ذاتی و فراگیر خودمختاری یا انتخاب آزادانه اعمال و خواسته‌ها، شایستگی یا احساس تسلط بر اتفاقات و احساس تعلق یا برقراری روابط با افراد مهم و برخورداری از حمایت آنان قرار دارد. بر اساس این رویکرد، یکی از منابع مهم تأمین‌کننده سلامت افراد، شیوه‌های فرزندپروری والدین است (رایان و دسی^{۲۰}، ۲۰۱۷). مطابق با این رویکرد، شیوه‌های فرزندپروری در چهار بعد درگیری، ساختار، حمایت از خودمختاری و گرمی قرار می‌گیرد. درگیری اشاره به میزان وقت، توجه، انرژی و حمایت عاطفی اشاره دارد که والدین به فرزندان خود اختصاص می‌دهند. منظور از ساختار، وجود انتظارات شفاف، دستورالعمل‌ها و پیامدهای قابل پیش‌بینی است که به فرزندان کمک می‌کند، رفتارهای خود را بهتر برنامه‌ریزی کنند. حمایت از خودمختاری شامل توجه به دیدگاه‌های فرزندان، حمایت از آغازگری‌ها و فراهم کردن فرصت‌های انتخاب برای آنان است. نشان دادن محبت، علاقه و عشق به فرزندان نیز به بعد گرمی اشاره دارد (گروولنیک^{۲۱} و همکاران، ۲۰۲۱).

اگرچه پژوهش‌ها وجود ارتباط میان تعامل والد- فرزند و جهت‌گیری زندگی را مورد تأیید قرار داده‌اند، اما هنوز کمبودهایی در مطالعات پیشین وجود دارد. یکی از مهمترین محدودیت‌ها عدم بررسی کافی این ارتباط در دوره نوجوانی و تأثیر آن بر تجربیات دوران بلوغ دختران است. همچنین مطالعات قبلی، عمدتاً بررسی‌های خود را به جای توجه بر پیامدهای مثبت زندگی مانند خوش‌بینی بر مشکلات رفتاری و روان‌شناختی محدود کرده‌اند. به علاوه سازوکارهای ارتباطی میان ادراک از تعامل والد- فرزند و جهت‌گیری زندگی (خوش‌بینی، بدبینی)، کاملاً روشن نیست. به نظر می‌رسد یکی از عواملی که با تحت تأثیر قرار دادن ادراکات دانش‌آموزان از فرزندپروری والدین، میانجی‌گر بروز جهت‌گیری زندگی و در نتیجه آن سلامت روان‌شناختی می‌شود، خودگویی‌های درونی^{۲۲} باشد (وال و همکاران، ۲۰۲۴). نتایج پژوهش‌های مختلف نیز حاکی از آن است که خودگویی‌های درونی به منزله یک واسطه شناختی در زایش اندیشه و نظم‌بخشی به رفتار در سازگاری درونی و اجتماعی نقش دارد (هیز^{۲۳} و همکاران، ۲۰۱۹؛ خدابنده لو و همکاران، ۲۰۲۰). خودگویی به عنوان یک گفت‌وگوی درونی تعریف می‌گردد که ممکن است با صدای آهسته یا بلند و بی‌صدا انجام شود و از طریق آن، فرد احساسات و افکار خود را تفسیر می‌کند، اعتقادات و ارزیابی‌های خود را تغییر می‌دهد، به خود آموزش می‌دهد یا خود را تقویت می‌کند. خودگویی اصولاً صدای درونی انسان است. درواقع، صدایی در ذهن است که اغلب بدون اینکه فرد به آن پی ببرد اتفاق می‌افتد که می‌تواند مثبت یا منفی باشد؛ نوعی تفکر است که به رفتار جهت می‌دهد (کولینز^{۲۴}، ۲۰۱۲). خودگویی اشکال مختلفی (مثبت)، مانند از طریق مورد ستایش قرار دادن خود (منفی) مانند از طریق خودانتقادی خنثی، آموزشی و انگیزشی، آشکار و پنهان دارد. خودگویی بخشی جدایی‌ناپذیر از آموزش مهارت‌های ذهنی می‌باشد (شمسی‌پور دهکردی و همکاران، ۱۳۹۹). خودگویی‌های مثبت شکلی از پاداش در نظر گرفته می‌شوند؛ و خودگویی‌های منفی شکلی از انتقاد بشمار می‌روند (قشلاقی و همکاران، ۱۴۰۰). قدرت خودگویی همچنین می‌تواند به فرد کمک کند تا زمانی که با محرک‌های محیطی منحرف‌کننده مواجه می‌گردد، قدرت تمرکز خود را حفظ کند (هانترو و سالینز^{۲۵}، ۲۰۲۲). هر یک از ما از طریق

نوعی خودگویی درونی بر افکار خود تأثیر می‌گذاریم و از این طریق به خود می‌گوییم به چه چیزی باید فکر کنیم و به چه چیزی باید اعتقاد داشته باشیم و حتی چطور رفتار کنیم (میلتن برگر^{۲۶}، ۲۰۱۲). یک اصل اصلی نظریه ویگوتسکی^{۲۷} بر نقش حیاتی تعاملات والد-کودک در شکل دادن به گفتار خصوصی کودکان برای اهداف نظارتی تأکید می‌کند (ساویر و ستیتسکو^{۲۸}، ۲۰۱۸). گفتار خصوصی به‌عنوان یک ابزار تنظیم‌کننده اجتماعی-فرهنگی قرار می‌گیرد که قوانین درونی‌شده به‌دست‌آمده از تعامل با بزرگسالان کلیدی را منعکس می‌کند، بنابراین از پیشرفت از مقررات بین‌فردی به درون‌فردی حمایت می‌کند. در طول سه دهه گذشته، مجموعه کوچکی از ادبیات ماهیت تعاملات مادر-کودک را با میزان گفتار خصوصی مرتبط دانسته است (وال و همکاران، ۲۰۲۴؛ دی و اسمیت، ۲۰۱۹؛ پیوترواسکی^{۲۹} و همکاران، ۲۰۱۳؛ ویلیامز^{۳۰} و همکاران، ۲۰۰۹؛ وینسلر^{۳۱}، ۱۹۹۸). فلاح‌جورجاده (۱۴۰۱) در پژوهشی با هدف بررسی رابطه بین خودگویی مثبت و تاب‌آوری با امید به آینده و عزت نفس در دختران تحت پوشش مراکز بهزیستی شهرستان قائم‌شهر به این نتیجه دست یافت که خودگویی مثبت و تاب‌آوری با امید به آینده و عزت نفس در دختران تحت پوشش مراکز بهزیستی شهرستان قائم‌شهر رابطه مثبت دارد. دوستدار طوسی و همکاران (۱۴۰۳) پژوهشی با در پژوهشی با عنوان اثربخشی آموزش قصه‌گویی مبتنی بر خودگویی مثبت بر امیدواری و نگرانی از تصویر بدنی در کودکان سرطانی به این نتیجه دست یافتند که آموزش قصه‌گویی مبتنی بر خودگویی مثبت بر امیدواری و تصویر بدنی کودکان سرطانی در گروه آزمایش نسبت به گروه کنترل با اثربخشی معناداری همراه بودند. در مجموع نتایج تحقیقاتی که در زمینه خودگویی‌های درونی انجام شده است نشان می‌دهد که گفتار درونی به عنوان واسطه‌ای شناختی در تولید فکر و نظم بخشیدن به رفتار در زمینه سازگاری درونی و اجتماعی، نقش بسزایی دارد (علوی و همکاران، ۱۳۹۲).

از سوی دیگر خودگویی‌های درونی تحت تأثیر محیط خانواده و چگونگی تعامل والد-فرزند می‌باشد. کودکان مهارت‌های ارتباطی مؤثر را با مشاهده عملکرد صحیح والدین در روابط زناشویی و روابط والدین با خودشان از طریق تقلید و همانندسازی می‌آموزند و آنها را درون‌سازی می‌کنند. این امر به نوبه خود سبب می‌شود کودکان از راهبردهای مناسب در مواجهه با تعارض‌ها و موانع و مشکلات استفاده کنند (آل-کویسی و ترکی^{۳۲}، ۲۰۱۵) و در نتیجه از خودگویی‌های مثبت استفاده کنند. داداشی (۱۴۰۰) در پژوهشی با هدف بررسی رابطه انسجام خانواده با خودگویی‌های مثبت و آشفتگی روان‌شناختی در دانش‌آموزان پسر مقطع متوسطه دوم شهر بابل نشان داد که بین انسجام خانواده با خودگویی‌های مثبت و آشفتگی روان‌شناختی در دانش‌آموزان پسر مقطع متوسطه دوم شهر بابل رابطه وجود دارد.

بر اساس آنچه مورد بحث قرار گرفت به نظر می‌رسد ادراک فرزند از رابطه والد کودک می‌تواند در شکل‌گیری خودگویی‌های آنان نقش داشته باشد. از سوی دیگر، خودگویی‌های درونی، نوع جهت‌گیری افراد نسبت به آینده و نگرش‌های مثبت و منفی آنان را شکل می‌دهد. بررسی پیشینه پژوهشی، نشان داد که متغیرهای طرح شده در مطالعه حاضر، در مطالعات داخلی و در ارتباط با یکدیگر مورد بررسی قرار نگرفته و پژوهش‌های موجود نیز تنها روابط ساده میان متغیرها را مورد بررسی قرار داده‌اند. از این رو مطالعه روابط چندگانه این متغیرها با هدف افزایش دانش در این زمینه ضروری می‌نماید. علاوه بر آن در پیشینه مورد بررسی خوش‌بینی یا بدبینی افراد کمتر مورد توجه قرار گرفته است. این در حالی است که به نظر می‌رسد خوش‌بینی یا بدبینی می‌تواند از

خودگویی‌های درونی افراد تأثیرپذیر باشد و تداوم در خودگویی‌های مثبت و منفی، می‌تواند به عنوان یک منبع اثرگذار بر نوع جهت‌گیری زندگی افراد در نظر گرفته شود. بدین جهت این پژوهش می‌تواند در فهم بهتر روابط میان جهت‌گیری زندگی خوش‌بینانه یا بدبینانه و خودگویی‌های مثبت و منفی کمک کننده باشد. از حیث کاربرد، آنچه انجام این مطالعه را در میان دانش‌آموزان دختر ضروری می‌سازد، نقش خوش‌بینی در عملکرد تحصیلی آنان است. دانش‌آموزان دختر با چالش‌های مختلفی از قبیل روابط با دوستان، هم‌کلاسی‌ها و خانواده، دغدغه‌های تحصیلی مواجه هستند و لازم است توان کنترل و رویارویی اثربخش با آنها را داشته باشند. خوش‌بینی نسبت به آینده می‌تواند در مواجهه اثربخش‌تر با این مسائل کمک کننده باشد. بدین جهت به نظر می‌رسد افزایش دانش در زمینه عوامل مرتبط با خوش‌بینی در دانش‌آموزان دختر حائز اهمیت باشد. یافته‌های چنین پژوهشی می‌تواند علاوه بر افزایش دانش نظری، در برنامه‌ریزی و مداخلات مشاوره‌ای کمک کننده بوده و در انتخاب راهبردهای مداخله‌ای راهنمای مشاوران باشد. بر این اساس هدف پژوهش حاضر بررسی روابط میان ادراک فرزند از رابطه والد کودک و جهت‌گیری زندگی با نقش میانجی خودگویی‌های درونی بود.

روش

جامعه، نمونه و روش نمونه‌گیری

روش پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی و جامعه آماری در این تحقیق شامل تمام دانش‌آموزان دختر دوره دوم متوسطه شهر قم به تعداد ۱۸۸۳۳ بودند. شرکت‌کنندگان به روش نمونه‌گیری خوشه‌ای چند مرحله‌ای، از بین مدارس دخترانه دوره متوسطه دوم انتخاب شدند. به این ترتیب که ابتدا به صورت تصادفی ناحیه دو از نواحی چهارگانه آموزش و پرورش شهر قم انتخاب و فهرست مدارس دخترانه دوره متوسطه دوم ناحیه دو تهیه و سپس از بین این مدارس ۵ مدرسه به صورت تصادفی انتخاب شد؛ سپس از هر مدرسه ۱ کلاس پایه دهم، ۱ کلاس پایه یازدهم و ۱ کلاس پایه دوازدهم (در مجموع ۱۵ کلاس) به صورت تصادفی انتخاب شد و تقریباً نیمی از دانش‌آموزان کلاس‌ها (در مجموع ۲۲۰ دانش‌آموزان) به پرسش‌نامه‌ها به صورت فردی پاسخ دادند. جهت پیشگیری از افت نمونه، حجم نمونه ۱۰ درصد بیشتر در نظر گرفته شد. انتخاب این تعداد با توجه به ملاک کلاین^{۳۳} (۲۰۱۵)، مبنی بر انتخاب تعداد شرکت‌کنندگان پژوهش بر اساس ۱۰ تا ۲۰ برابر تعداد پارامترهای مدل صورت گرفت. در نهایت نمونه شامل ۲۲۰ دانش‌آموز دختر بود. میانگین و انحراف استاندارد سن شرکت‌کنندگان به ترتیب برابر با ۱۶/۱۵ و ۰/۹۸ سال بود. ۸۶ نفر (۳۸/۴ درصد) دانش‌آموز پایه اول، ۶۲ نفر (۲۸/۸ درصد) دانش‌آموز پایه دوم و ۷۲ نفر (۳۲/۸ درصد) دانش‌آموز پایه سوم بودند. به شرکت‌کنندگان نیز گفته شد که پاسخ‌های آنها صرفاً جهت انجام کار پژوهشی بوده و بدون نام و نام خانوادگی و به صورت محرمانه در نظر پژوهشگر باقی می‌ماند.

ابزارهای پژوهش

مقیاس فرزندپروری ادراک شده گرولینک (POPS)^{۳۴}: این پرسشنامه توسط گرولینک و همکاران (۱۹۹۷) تهیه شده است. این مقیاس شامل دو نسخه کودکان و دانشجویان می‌باشد. این مقیاس جهت استفاده

پاسخ دهندگانی که در سال‌های پایانی نوجوانی یا کمی بزرگتر هستند طراحی شده است و شامل ۴۲ گویه، ۲۱ گویه برای پدر و ۲۱ گویه برای مادر می‌باشد. پرسشنامه فرزند پروری ادراک شده، ۶ خرده مقیاس را می‌سند. خرده مقیاس گرمی برای هر یک از والدین شامل ۶ عبارت، درگیری ۶ عبارت و حمایت از خودمختاری ۹ عبارت می‌باشد. پاسخ‌دهی به گویه‌های پرسشنامه سبک فرزندپروری ادراک شده بر اساس مقیاس لیکرت هفت درجه‌ای است. این مقیاس دارای خرده مقیاس‌های درگیری مادر، درگیری پدر، حمایت مادر از خودمختاری، حمایت پدر از خودمختاری، گرمی مادر و گرمی پدر می‌باشد. پایایی این مقیاس در منبع اصلی با استفاده از آلفای کرونباخ بین ۰/۷۹ تا ۰/۸۶ می‌باشد و در نسخه فارسی ضرایب آلفای کرونباخ برای خرده مقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۸۷، ۰/۹۳، ۰/۸۲، ۰/۸۸، ۰/۸۴ و ۰/۹۳ و برای کل مقیاس ۰/۸۳ به دست آمده است. نتایج تحلیل عاملی با چرخش واریانس نشان داد که تنها ۴۰ عبارت با نسخه اصلی سازگار بوده و تحت شش عامل بار می‌شوند (میری و همکاران، ۱۳۹۱). همچنین کارشکی (۱۳۸۷) با استفاده از آلفای کرونباخ، پایایی کلی مقیاس را ۰/۹۳ و برای زیر مقیاس درگیری ۰/۶۴، حمایت از خودمختاری ۰/۸۴ و برای گرمی ۰/۸۳ گزارش کرده است.

پرسشنامه جهت‌گیری زندگی (LOT):^{۳۵} پرسشنامه جهت‌گیری زندگی شی‌یر و کارور (۱۹۸۵) برای ارزیابی خوش‌بینی سرشتی، آزمون جهت‌گیری زندگی (LOT) فرم خودگزارشی خلاصه‌ای را تدوین کرده و بعدها آن را مورد تجدید نظر قرار دادند. نوع خوش‌بینی که توسط LOT ارزیابی می‌شود، یک صفت شخصیتی است که مشخصه آن انتظارات مطلوب شخصی در آینده است. لذا نسخه تجدیدنظر شده آزمون جهت‌گیری زندگی (LOT-R) جانشین آزمون اصلی (LOT) گردید. نسخه تجدید نظر شده آزمون جهت‌گیری زندگی، از آزمون اصلی خلاصه‌تر است (شامل ۶ ماده، ۳ ماده نشان‌دهنده تلقی خوش‌بینانه و ۳ ماده نشان‌دهنده تلقی بدبینانه). در نسخه تجدید نظر شده مواردی که دقیقاً بر انتظارات تأکید نداشتند بازنویسی یا حذف گردیدند. LOT-R از همسانی درونی مطلوب برخوردار بوده (ضریب آلفای کرونباخ ۰/۷۰) و ثبات خوبی در طول زمان دارد. با توجه به هم پوشانی گسترده مواد آزمون‌های LOT و LOT-R همبستگی این دو آزمون بسیار زیاد است. با این وجود همبستگی درونی جملات خوش‌بینانه و بدبینانه نسخه تجدید نظر شده آزمون جهت‌گیری زندگی بیشتر از نسخه اصلی آن می‌باشد. با توجه به مزایای نسخه تجدید نظر شده آزمون جهت‌گیری زندگی، امروزه در اکثر تحقیقات از این آزمون استفاده می‌شود. این پرسشنامه شامل ۱۰ گویه می‌باشد. گویه‌های ۸ و ۶ و ۵ و ۲ انحرافی هستند و نمره‌ای به آنها تعلق نمی‌گیرد. در گویه‌های ۱۰ و ۴ و ۱: گزینه کاملاً موافقم ۴ امتیاز، موافقم ۳ امتیاز، نظری ندارم ۲ امتیاز، مخالفم ۱ امتیاز و کاملاً مخالفم نمره صفر تعلق می‌گیرد. در گویه‌های ۹ و ۷ و ۳ نمره‌گذاری معکوس می‌باشد: گزینه کاملاً موافقم نمره صفر، موافقم ۱ امتیاز، نظری ندارم ۲ امتیاز، مخالفم ۳ امتیاز و کاملاً مخالفم ۴ امتیاز تعلق می‌گیرد. همان طور که مشاهده می‌شود، دامنه نمرات این آزمون بین ۰ تا ۲۴ متغیر می‌باشد. این آزمون در سال ۱۳۸۳، توسط خدابخشی در ایران هنجاریابی شده است. نتایج به دست آمده بر اساس روش بازآزمایی و آلفای کرونباخ حاکی از پایایی بالای مقیاس خوش‌بینی می‌باشد. ضرایب روایی هم زمان بین مقیاس خوش‌بینی با افسردگی و خود تسلط یابی به ترتیب ۰/۶۴۹ و ۰/۷۲۵ به دست آمد. تحلیل عوامل مقیاس خوش‌بینی نشان داد که این مقیاس از دو عامل امید به آینده و نگرش مثبت نسبت به وقایع تشکیل شده است.

پرسشنامه خودگویی کالوت (STI) ۲۶: پرسشنامه خودگویی کالوت توسط کالوت^{۳۷} و همکاران (۲۰۰۵)، تهیه شد و یک ابزار خودگزارشی برای ارزیابی خودگویی مثبت و منفی در بزرگسالان می‌باشد که شامل دو مقیاس خودگویی مثبت و خودگفتاری منفی می‌باشد. ضریب آلفای گزارش شده برای مقیاس خودگویی مثبت ۰/۸۰ و برای مقیاس خودگویی منفی ۰/۹۰ می‌باشد. از نظر روایی همگرایی پرسشنامه، بین نمرات این پرسشنامه و نمرات افسردگی، اضطراب و استرس رابطه معناداری به دست آمده است (کالوت و همکاران، ۲۰۰۵). جهت اجرای آن، از پاسخ دهندگان خواسته می‌شود ابتدا موقعیت‌هایی را تصور نمایند، سپس به هر یک از ۵۲ گویه‌های پرسشنامه در مقیاس ۴ درجه‌ای لیکرت پاسخ دهند. نمرات کسب شده از ۲۶ گویه که بین ۲۶ تا ۱۰۴ است، میزان خودگویی منفی پاسخ دهندگان را نشان می‌دهد. کالوت و همکاران (۲۰۰۵) نشان دادند که نمره خودگویی منفی ۶۰ و بالاتر در جمعیت بالینی به دست خواهد آمد. روایی و پایایی پرسشنامه خودگویی کالوت توسط علوی و همکاران (۱۳۹۲) در ایران تایید شده است. علوی و همکاران (۱۳۹۲) ضریب آلفای کرونباخ ۰/۷۲ را برای مقیاس خودگویی مثبت و ۰/۸۱ را برای مقیاس خودگویی منفی به دست آوردند. آنها همچنین نشان دادند که خودگفتاری منفی با دو مؤلفه اضطراب و افسردگی همبستگی مثبت و معناداری دارد.

یافته‌ها

آماره‌های توصیفی و ماتریس همبستگی صفر مرتبه در جدول ۱، ارائه شده است.

جدول ۱- میانگین، انحراف استاندارد و همبستگی صفر مرتبه بین متغیرهای پژوهش

متغیرها	۱	۲	۳	۴	۵	۶
۱. تعامل با پدر	۱					
۲. تعامل با مادر	۰/۲۵**	۱				
۳. خودگویی مثبت	۰/۳۰**	۰/۳۶**	۱			
۴. خودگویی منفی	-۰/۳۵**	-۰/۳۹**	-۰/۲۳**	۱		
۵. تلقی خوش‌بینانه	۰/۲۷**	۰/۳۰**	۰/۳۸**	-۰/۴۴**	۱	
۶. تلقی پدبینانه	-۰/۳۲**	-۰/۳۷**	-۰/۴۶**	۰/۳۹**	-۰/۲۴**	۱
میانگین	۹۳/۸۳	۹۷/۲۲	۶۷/۵۵	۴۷/۴۴	۱۰/۱۴	۸/۷۷
انحراف استاندارد	۱۷/۲۲	۱۹/۹۲	۱۰/۷۲	۹/۸۵	۲/۱۲	۲/۷۶
کجی	۰/۷۸۸	-۰/۶۵	-۰/۴۵۶	-۰/۷۵۵	-۰/۷۸۹	-۰/۹۵۱
کشیدگی	۰/۵۸۲	۰/۳۹	۰/۱۶۷	۰/۸۴۳	۰/۶۷۸	۰/۸۳۱

** $p < ۰/۰۱$

برای آزمون مدل فرضی، چند مفروضه اصلی تحلیل مسیر شامل داده‌های گمشده، نرمال بودن و هم خطی چندگانه مورد بررسی قرار گرفتند. در پژوهش حاضر از روش جایگزینی داده‌های گمشده با میانگین استفاده شد و جهت بررسی نرمال بودن متغیرها از کجی و کشیدگی متغیرها استفاده گردید و به این ترتیب متغیرهای پژوهش همگی دارای قدر مطلق ضریب کجی کوچکتر از ۲ و قدر مطلق ضریب کشیدگی کوچکتر از ۱۰ بودند و لذا براساس نظر کلاین (۲۰۱۵) تخطی از نرمال بودن داده‌ها قابل مشاهده نبود. همخطی بودن چندگانه به

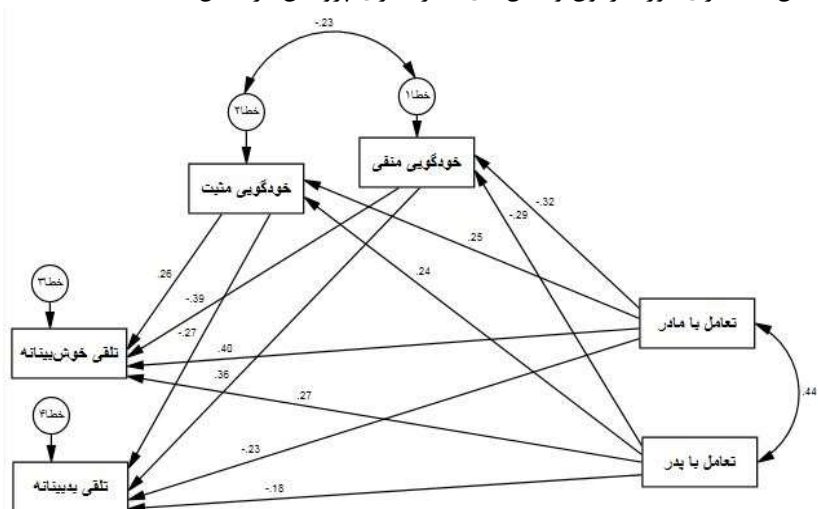
همبستگی‌های درونی متغیرهای برونزا اطلاق می‌شود و همبستگی‌های بالاتر از ۰/۸ به عنوان همخطی بودن چندگانه قوی تلقی می‌شوند. در این پژوهش هیچ یک از متغیرهای برونزا دارای همبستگی بالای ۰/۸ نیست، ضمن آنکه برای بررسی وجود همخطی بودن چندگانه بالا، دو شاخص آماره تحمل و عامل تورم واریانس برای تعیین میزان همپوشی متغیرهای برونزا محاسبه شد کلیه این ضرایب در سطح قابل قبولی بودند. به‌طوری که شاخص تحمل برای تمام متغیرهای پیش‌بین کوچک‌تر از ۰/۷۵۴، و شاخص تورم واریانس کوچک‌تر از ۲/۷۸ به‌دست آمد. اگر شاخص تحمل کوچک‌تر از یک، شاخص تورم کوچک‌تر از ۱۰ باشد، می‌توان گفت که از مفروضه‌های رگرسیون تخطی صورت نگرفته است.

جدول ۲- شاخص‌های برازندگی مدل اصلاح شده

شاخص	χ^2	Df	P	χ^2/df	RMSEA	GFI	AGFI	CFI	NFI	IFI	TLI
اصلاح شده	۰/۰۸	۱	۰/۷۸۳	۰/۰۸	۰/۰۰۱	۱	۱	۱	۱	۱	۱

نتایج جدول بالا نشان می‌دهد که مقدار آماره X^2 برابر با ۰/۰۸ با درجه آزادی ۲ است، که حاصل تقسیم کای اسکوئر تقسیم بر درجه آزادی (۰/۰۸) کمتر از ۳ هست که حاکی از برازش عالی مدل می‌باشد. شاخص نیکویی برازش (GFI) ۱ است که نشان دهنده برازش مطلوب مدل است. شاخص نیکویی برازش اصلاح شده (AGFI) برابر ۱ می‌باشد که بزرگتر از ۱ بنابراین مدل از برازش مطلوب برخوردار است. مقدار ریشه میانگین مربعات خطای برآورد (RMSEA) نیز ۰/۰۰۱ می‌باشد که باتوجه به اینکه کمتر از ۰/۱ است، مطلوب بوده و نشان دهنده تأیید مدل پژوهش می‌باشد. شاخص بنتلر- بونت (NFI) ۱، شاخص توکلر- لویس (TLI) ۱، شاخص برازش تطبیقی (CFI) ۱ و شاخص برازش نسبی (RFI) ۱ است که همگی نشان دهنده‌ی برازش مطلوب و تأیید مدل پژوهش می‌باشد.

مدل ساختاری مورد آزمون و مدل‌های اندازه‌گیری پژوهش در شکل ۱ آمده است.

شکل ۱- ضرایب استاندارد مدل مفهومی پژوهش

در جدول ۳- ضرایب اثر مستقیم و سطح معنی‌داری بین متغیرهای پژوهش آورده شده است.

جدول ۳- برآوردهای مربوط به تأثیرات مستقیم متغیرهای مستقل بر وابسته

متغیر مستقل	مسیر	متغیر وابسته	برآورد غیراستاندارد	برآورد استاندارد	نسبت بحرانی	سطح معنی‌داری	فرضیه
تعامل با پدر	←	تلقی خوش‌بینانه	۰/۳۵	۰/۴۰	۴/۱۵	۰/۰۰۱	تأیید
تعامل با مادر	←	تلقی خوش‌بینانه	۰/۲۹	۰/۲۷	۳/۲۵	۰/۰۰۱	تأیید
خودگویی مثبت	←	تلقی خوش‌بینانه	۰/۲۲	۰/۲۶	۳/۲۲	۰/۰۰۱	تأیید
خودگویی منفی	←	تلقی خوش‌بینانه	-۰/۳۱	-۰/۳۹	-۴/۰۲	۰/۰۰۱	تأیید
تعامل با پدر	←	تلقی بدبینانه	-۰/۱۲	-۰/۲۳	-۲/۹۰	۰/۰۲۱	تأیید
تعامل با مادر	←	تلقی بدبینانه	-۰/۰۹	-۰/۱۸	-۲/۱۰	۰/۰۴۱	تأیید
خودگویی مثبت	←	تلقی بدبینانه	۰/۱۴	۰/۲۷	-۳/۲۴	۰/۰۰۱	تأیید
خودگویی منفی	←	تلقی بدبینانه	۰/۳۰	۰/۳۶	۳/۸۵	۰/۰۰۱	تأیید
تعامل با پدر	←	خودگویی مثبت	۰/۲۲	۰/۲۵	۳/۱۵	۰/۰۰۲	تأیید
تعامل با مادر	←	خودگویی مثبت	۰/۱۹	۰/۲۴	۳/۱۲	۰/۰۰۲	تأیید
تعامل با پدر	←	خودگویی منفی	۰/۳۰	-۰/۳۲	-۳/۷۵	۰/۰۰۱	تأیید
تعامل با مادر	←	خودگویی منفی	۰/۲۷	-۰/۲۹	-۳/۵۵	۰/۰۰۱	تأیید

همان‌گونه که نتایج شکل ۱ و جدول ۳ نشان می‌دهند، تعامل با پدر ($\beta = 0.40, P = 0.001$) و تعامل با مادر ($\beta = 0.27, P = 0.001$) اثر مثبت، خودگویی مثبت دارای اثر مثبت ($\beta = 0.26, P = 0.001$) و خودگویی منفی دارای اثر منفی ($\beta = 0.20, P = 0.001$) بر تلقی خوش‌بینانه بودند. تعامل با پدر ($\beta = -0.23, P = 0.021$) و تعامل با مادر ($\beta = -0.18, P = 0.041$) اثر منفی، خودگویی مثبت دارای اثر منفی ($\beta = -0.27, P = 0.001$) و خودگویی منفی دارای اثر مثبت ($\beta = 0.36, P = 0.001$) بر تلقی بدبینانه بودند. تعامل با پدر ($\beta = 0.25, P = 0.002$) و تعامل با مادر ($\beta = 0.24, P = 0.002$) دارای اثر مثبت بر خودگویی مثبت و تعامل با پدر ($\beta = -0.32, P = 0.001$) و تعامل با مادر ($\beta = -0.29, P = 0.001$) دارای اثر منفی بر خودگویی منفی بودند. جدول ۴ نتایج حاصل از روش بوت استرپ در برنامه ماکرو، آزمون پریچر و هیز^{۳۸} (۲۰۰۸) را برای روابط واسطه‌ای نشان می‌دهد.

جدول ۴- برآورد مسیرهای غیرمستقیم موجود در مدل با استفاده از بوت استرپ

فاصله اطمینان	حد پایین	حد بالا	مقدار برآورد	مسیر		
				متغیر پیش‌بین	متغیر واسطه	متغیر ملاک
۰/۰۰۱	-۰/۱۷	-۰/۳۵	-۰/۲۵	تعامل با پدر	خودگویی منفی	تلقی خوش‌بینانه
۰/۰۰۱	-۰/۲۲	-۰/۴۱	-۰/۲۸	تعامل با مادر	خودگویی منفی	تلقی خوش‌بینانه
۰/۰۰۲	-۰/۰۸	-۰/۱۹	-۰/۲۱	تعامل با پدر	خودگویی منفی	تلقی بدبینانه
۰/۰۰۲	-۰/۱۱	-۰/۲۳	-۰/۲۳	تعامل با مادر	خودگویی منفی	تلقی بدبینانه
۰/۰۰۲	۰/۱۴	۰/۲۵	۰/۲۴	تعامل با پدر	خودگویی مثبت	تلقی خوش‌بینانه
۰/۰۰۱	۰/۱۹	۰/۳۹	۰/۲۶	تعامل با مادر	خودگویی مثبت	تلقی خوش‌بینانه
۰/۰۰۱	-۰/۰۶	-۰/۱۷	-۰/۱۹	تعامل با پدر	خودگویی مثبت	تلقی بدبینانه
۰/۰۰۲	-۰/۱۰	-۰/۲۲	-۰/۲۳	تعامل با مادر	خودگویی مثبت	تلقی بدبینانه

جدول ۴ نشان می‌دهد که نتایج آزمون بوت استراپ برای مسیرهای تعامل با پدر و مادر به تلقی خوش‌بینانه و بدبینانه از طریق میانجی‌گری خودگویی مثبت و منفی با توجه به اینکه در این مسیرها، صفر بیرون از فاصله اطمینان قرار می‌گیرد، معنی‌دار هستند.

بحث و نتیجه‌گیری

این پژوهش با هدف ارائه الگوی ساختاری جهت‌گیری زندگی بر مبنای ادراک فرزند از رابطه والد-کودک با نقش واسطه‌ای خودگویی‌های درونی دختران دوره دوم متوسطه شهر قم انجام شد. نتایج نشان داد که تعامل با پدر، به طور مستقیم و با واسطه‌گری خودگویی مثبت می‌تواند بر جهت‌گیری زندگی (تلقی خوش‌بینانه، تلقی بدبینانه) دانش‌آموزان مؤثر باشد. این یافته با نتایج پژوهش‌های دوستدار طوسی و همکاران (۱۴۰۳)، لطف نژاد و همکاران (۱۴۰۱)، کاکایی فهیمه و احمدی (۱۳۹۷)، قانعی و تمنای فر (۱۳۹۴)، وال و همکاران (۲۰۲۴) و دی و اسمیت (۲۰۱۹) همسو است. دوستدار طوسی و همکاران (۱۴۰۳) پژوهشی در پژوهشی نشان داد که آموزش قصه‌گویی مبتنی بر خودگویی مثبت بر امیدواری و تصویر بدنی کودکان سرطانی مؤثر است. لطف نژاد و همکاران (۱۴۰۱) در تحقیقی تحت عنوان ارائه مدل ساختاری پیش‌بینی بهزیستی روانشناختی بر اساس عملکرد خانواده، خوش‌بینی و تاب‌آوری با میانجی‌گری کفایت اجتماعی و خودکارآمدی تحصیلی در دانشجویان نشان داد که خوش‌بینی و تاب‌آوری به‌طور مثبت و معنی‌دار رابطه بین عملکرد خانواده و بهزیستی روان‌شناختی را میانجی‌گری می‌کنند. کاکایی فهیمه و احمدی (۱۳۹۷) در پژوهشی با عنوان به رابطه شیوه‌های فرزندپروری با خوش‌بینی، امیدواری و پیشرفت تحصیلی دانش‌آموزان به این نتیجه دست یافتند که سبک فرزندپروری منطقی و سبک فرزندپروری مستبدانه قادر به پیش‌بینی امید هستند اما سبک فرزندپروری سهل‌گیر قادر به پیش‌بینی امید نیست. همچنین سبک فرزندپروری منطقی و فرزندپروری مستبدانه قادر به پیش‌بینی خوش‌بینی می‌باشند اما سبک فرزندپروری سهل‌گیر قادر به پیش‌بینی خوش‌بینی نمی‌باشد. قانعی و تمنای فر (۱۳۹۴) در تحقیقی به بررسی رابطه سبک‌های فرزند پروری و امید در دانش‌آموزان پرداختند که نتایج نشان داد روش تربیتی مقتدرانه نقش ویژه‌ای در امید دانش‌آموزان دارد. همچنین پژوهش‌گرانی هم‌چون آیتا و تاک^{۳۹} (۲۰۰۸) و ویلیامز (۲۰۱۲) بر نقش والدین و کیفیت ارتباط و تعامل والدین با نوجوانان در شکل‌گیری خودپنداره مثبت و افزایش خودکارآمدی عزت نفس در نوجوانان تأکید کرده‌اند، که می‌تواند تا حدودی با نتایج پژوهش حاضر همخوان باشد. در تبیین این فرضیه می‌توان بیان کرد که تعامل فعال و مثبت با پدر می‌تواند اعتماد به نفس دانش‌آموز را تقویت کند و اعتماد به نفس قوی می‌تواند باعث تقویت خودگویی مثبت در دانش‌آموز شود. بنابراین، تعامل مثبت و فعال پدر با دانش‌آموز می‌تواند به تقویت خودگویی مثبت و خوش‌بینانه و افزایش روحیه و نگرش مثبت در دانش‌آموز کمک کند. ویگوتسکی در ابتدا این فرضیه را مطرح کرد که کودکان از تنظیم بین فردی با والدین به خودتنظیمی در حال گذار از زبان تنظیمی بزرگسالان به عنوان گفتار خصوصی خود هستند. تعاملات تشویق‌کننده و حمایت‌کننده از خودمختاری که از ویژگی‌های فرزندپروری مقتدر است ممکن است در واقع کودکان را در معرض گفتگوی غنی با محتوای راهنمایی و انگیزشی قرار دهد که سپس برای خودراهنمایی قابل دسترسی است. در مقابل، بعید است که سبک فرزندپروری که یا غیردرگیر،

کم توقع، خشن، انتقادی، انعطاف ناپذیر است، یا کنترل کلامی منفی را نشان می‌دهد، گفتگوی والد-کودکی را که برنامه ریزی را برانگیزد یا جملات انگیزشی تسهیل کند (وال و همکاران، ۲۰۲۴). علاوه بر این، والدین مقتدر حساس و پاسخگو به نیازهای کودکان است و احتمالاً در منطقه رشد نزدیک کودک عمل می‌کند. به این معنا، یک مراقب با حساسیت ورودی مربوطه را در مقاطع مناسب در یادگیری کودک ارائه می‌دهد، اما به تدریج کنار می‌کشد تا استقلال کودک را تسهیل کند و در نتیجه فرصتی برای گفتار خصوصی درونی فراهم کند. جالب توجه است، وینسلر و همکاران (۲۰۰۹) دریافتند که مادرانی که در سبک فرزندپروری خود گزارش‌دهی مقتدر بودند، به احتمال زیاد به فرزندشان اجازه استفاده از گفتار خصوصی را می‌دهند تا اینکه واکنش نشان دهند یا مستقیماً درگیر گفتار خصوصی شوند. در واقع، آنها ممکن است فضایی حمایتی را برای کودک فراهم کنند تا با تشویق انگیزشی در مورد برنامه کاری خود صحبت کند، در مقابل تکیه بر کنترل کلامی والدین برای پیشرفت در کار. دیویسارینی^{۴۰} (۲۰۲۰) بیان می‌دارد نوع سبک فرزندپروری عامل مهمی در نوع تفکر است. از سوی دیگر خودگویی مثبت، به عبارتی انعکاس انتقادی و مثبت به خود، می‌تواند به تقویت تلقی خوش‌بینانه از وضعیت‌ها و رویدادها کمک کند. افرادی که به خودشان اعتماد دارند و از توانایی‌ها و قدرت‌های خود اطمینان دارند، به طور کلی معتقدند که رویدادها به نفع آن‌ها خواهد بود و این می‌تواند به تلقی خوش‌بینانه از مواقع مختلف زندگی منجر شود. افرادی که خودگویی مثبتی دارند، دارای ثبات عاطفی بیشتری می‌باشند. آن‌ها معمولاً به خودشان و به زندگی خود اعتماد دارند و این اعتماد می‌تواند به تلقی خوش‌بینانه از وضعیت‌ها کمک کند. خودگویی مثبت به افزایش انگیزه و پشتیبانی از خود منجر می‌شود. زمانی که افراد از توانایی‌ها و قدرت‌های خود مطمئنند، احتمالاً به دنبال رسیدن به اهداف خود می‌روند و این اهداف را به دست می‌آورند. این افراد به شکلی مثبت‌تر و خوش‌بینانه‌تر به رویدادها و مواقع زندگی نگاه می‌کنند. همچنین افرادی که خودگویی مثبت دارند، به سرعت و با رویکردهای مثبت‌تر به حل مشکلات می‌بپردازند. این رویکردهای مثبت می‌تواند به تلقی خوش‌بینانه از مواقع مختلف زندگی کمک کنند و این موجب تقویت تلقی خوش‌بینانه دانش‌آموزان شود.

نتایج نشان داد که تعامل با پدر، به طور مستقیم و با واسطه‌گری خودگویی منفی می‌تواند بر بر جهت‌گیری زندگی (تلقی خوش‌بینانه، تلقی بدبینانه) دانش‌آموزان اثر بگذارد. این یافته با نتایج پژوهش‌های فلاح‌جورجاده (۱۴۰۱)، صفرزاده (۱۳۹۴)، وال و همکاران (۲۰۲۴) و دی و اسمیت (۲۰۱۳) همسو است. فلاح‌جورجاده (۱۴۰۱) در پژوهشی با هدف بررسی رابطه بین خودگویی مثبت و تاب‌آوری با امید به آینده و عزت نفس در دختران تحت پوشش مراکز بهزیستی شهرستان قائم‌شهر به این نتیجه دست یافت که خودگویی مثبت و تاب‌آوری با امید به آینده و عزت نفس در دختران تحت پوشش مراکز بهزیستی شهرستان قائم‌شهر رابطه مثبت دارد. صفرزاده (۱۳۹۴) در مطالعه‌ای با هدف رابطه عملکرد خانواده با جهت‌گیری زندگی و تاب‌آوری در دانش‌آموزان دختر به این نتیجه دست یافت که بین عملکرد خانواده و جهت‌گیری زندگی، همبستگی متوسطی در جهت مثبت وجود دارد. همچنین مشخص گردید که بین عملکرد خانواده و مؤلفه‌های تاب‌آوری همبستگی معنی‌داری وجود دارد. در تبیین این فرضیه می‌توان گفت که وجود ارتباط مثبت و پشتیبانی کافی از سوی پدر می‌تواند باعث تقویت اعتماد به نفس و تشویق به خودباوری در فرزندان شود. اما اگر این ارتباط مثبت وجود نداشته باشد و پدر به صورت ناپایدار یا منفی با فرزندان برخورد کند، ممکن است احساسات منفی نظیر

ناراحتی، بی‌اعتمادی، یا عدم ارزشیابی در فرزندان ایجاد شود. خودگویی منفی می‌تواند به تقویت تلقی بدبینانه از وضعیت‌ها و رویدادها منجر شود. زمانی که فرزندان به توانایی‌ها و قابلیت‌های خود شک دارند، احتمالاً به شکلی بدبینانه‌تر به موقعیت‌ها و رویدادها نگاه خواهند کرد و این می‌تواند تلقی منفی از وضعیت‌ها و رویدادها را تقویت کند. همچنین خودگویی منفی می‌تواند به عنوان یک واسطه برای تعامل با پدر و تلقی بدبینانه از وضعیت‌ها و رویدادها عمل کند. اگر فرزندان خودشان را ارزیابی ناپسندی دهند و به توانایی‌های خود شک کنند، به شکلی بدبینانه‌تر به روابط خود با پدرشان نگاه می‌کنند، این تأثیر ممکن است از طریق رویدادها و تجارب زندگی و همچنین از طریق ارتباطات مستقیم با پدر ایجاد شود. با این توضیحات، رابطه بین تعامل با پدر، خودگویی منفی، و تلقی بدبینانه می‌تواند از طریق واسطه‌ای خودگویی منفی تأثیر گذار باشد، به طوری که تعامل منفی با پدر منجر به خودگویی منفی و در نتیجه، تلقی بدبینانه از وضعیت‌ها و رویدادها در فرزندان شود.

نتایج نشان داد که تعامل با مادر، به طور مستقیم و با واسطه‌گری خوگویی مثبت می‌تواند بر جهت‌گیری زندگی (تلقی خوش‌بینانه، تلقی بدبینانه) دانش‌آموزان تأثیرگذار باشد. این یافته با نتایج پژوهش‌های دوستدار طوسی و همکاران (۱۴۰۳)، لطف نژاد و همکاران (۱۴۰۱)، کاکایی فهیمه و احمدی (۱۳۹۷)، قانعی و تمنایی فر (۱۳۹۴)، وال و همکاران (۲۰۲۴) و دی و اسمیت (۲۰۱۹) همسو است. در تبیین این فرضیه می‌توان بیان کرد که تعامل مثبت با مادر احساس اعتماد و اطمینان را در دانش‌آموزان تقویت می‌کند. وقتی که دانش‌آموزان احساس داشته باشند که مادرشان به آن‌ها اعتماد دارد و از آن‌ها حمایت می‌کند، از خودگویی مثبت بیشتری برخوردار خواهند بود. خودگویی مثبت به تقویت تلقی خوش‌بینانه از خود و دیگران کمک می‌کند. وقتی که دانش‌آموزان از توانایی‌ها و قدرتهای خود اطمینان دارند، به شکلی مثبت‌تر به رویدادها و موقعیت‌ها نگاه خواهند کرد و این تلقی خوش‌بینانه از روابط و تجربیات آن‌ها را تقویت می‌کند. همچنین خودگویی مثبت می‌تواند به عنوان یک واسطه مؤثر برای افزایش تلقی خوش‌بینانه دانش‌آموزان از تعامل با مادر عمل کند. وقتی که دانش‌آموزان با خودشان به شکل مثبت‌تری ارتباط برقرار می‌کنند، به شکل مثبت‌تری به روابط خود با مادر نگاه می‌کنند، تلقی خوش‌بینانه از روابط به بهبود کیفیت روابط اجتماعی از جمله روابط با مادر کمک می‌کند، وقتی که دانش‌آموزان به شکل خوش‌بینانه‌تری به روابطشان با مادرشان نگاه می‌کنند، روابطشان با او هم بیشتر تقویت خواهد شد. بنابراین، می‌توان گفت که تعامل با مادر توانایی فرد در خودگویی مثبت را تقویت می‌کند، که این به نوبه‌ی خود می‌تواند به تلقی خوش‌بینانه از روابط و تجربیات دانش‌آموزان کمک نماید.

در نهایت نتایج نشان داد که بین تعامل با مادر و جهت‌گیری زندگی (تلقی خوش‌بینانه، تلقی بدبینانه) دانش‌آموزان با نقش واسطه‌ای خودگویی منفی رابطه غیرمستقیمی وجود دارد. این یافته با نتایج پژوهش‌های فلاح‌جورجاده (۱۴۰۱)، صفرزاده (۱۳۹۴)، وال و همکاران (۲۰۲۴) و دی و اسمیت (۲۰۱۳) همسو است. تعاملات منفی با مادر می‌تواند تأثیر مستقیمی بر خودگویی منفی دانش‌آموزان داشته باشد، که به نوبه‌ی خود می‌تواند به تلقی بدبینانه از وضعیت‌ها و رویدادها منجر شود. این تأثیر می‌تواند از طریق عوامل روان‌شناختی و اجتماعی از جمله احساس عدم ارزشیابی، کاهش اعتماد به نفس، و ایجاد الگوهای منفی در تفکر و رفتار دانش‌آموزان ایجاد شود. بنابراین، اگر دانش‌آموزان با مادرشان ارتباط مثبتی نداشته باشند و از او پشتیبانی کافی نبرند، در مقابل وضعیت‌ها و رویدادها با تلقی بدبینانه‌تری روبه‌رو می‌شوند. این تلقی بدبینانه از طریق

خودگویی منفی و با تأثیرات واسطه‌ای آن ایجاد می‌شود، که به نوبه‌ی خود می‌تواند روند روابط و رفتارهای آنان را تحت تأثیر قرار دهد.

پژوهش حاضر با وجود تلاش و دقت در مراحل اجرا، همانند پژوهش‌های دیگر در حوزه علوم انسانی با محدودیت‌هایی روبه‌رو بوده است که باید در نظر گرفته شود. سوگیری و خودگزارشی در تکمیل پرسشنامه‌ها و همچنین عدم امکان یک مصاحبه تشخیصی جهت تعیین جهت‌گیری‌های زندگی، خودگویی‌های درونی و شیوه‌های فرزندپروری جزء دیگر محدودیت‌های مهم این تحقیق می‌باشند. همچنین عدم کنترل متغیرهای مزاحم، نظیر هوش، تحصیلات والدین و وضعیت اقتصادی- اجتماعی خانواده، ممکن است بر نتایج پژوهش تأثیرگذار باشد.

از بُعد پژوهشی پیشنهاد می‌شود نقش دیگر متغیرها واسطه‌ای، همچون تجارب معنوی و عواطف مثبت و منفی که اطلاعات غنی‌تری را در خصوص اثر غیرمستقیم سبک‌های فرزندپروری بر جهت‌گیری‌های زندگی دانش‌آموزان فراهم می‌کنند، بررسی شود. همچنین برای تکمیل و تداوم پژوهش، پیشنهاد می‌شود پرسشنامه با هدف اعتباریابی بیشتر در دو یا چند جامعه با تفاوت‌های فرهنگی، تحصیلات والدین، خرده فرهنگ‌های قومی، محلی، و ... به صورت همزمان در دیگر استان‌های کشور اجرا کنند تا زمینه تطبیق نتایج پژوهش فراهم شود.

علاوه بر این از لحاظ کاربردی نیز پیشنهاد می‌گردد که با توجه به سهم پیش‌بینی‌کنندگی قوت‌تر تعامل با مادر، نسبت به تعامل با پدر در پیش‌بینی خودگویی‌های درونی و جهت‌گیری‌های زندگی دانش‌آموزان، پیشنهاد می‌شود، در مدارس کارگاه‌هایی مبنی بر آموزش والدین در جهت شیوه‌های فرزندپروری به خصوص نحوه تعامل مادر- فرزند برگزار گردد. بنابراین والدین با آگاهی نسبت به چگونگی برقراری ارتباط و سبک‌های فرزندپروری فرزندان می‌توانند با اتخاذ روش‌های تربیتی مناسب، فرزندانشان را در جهت کسب خوگویی‌های مثبت سوق دهند و از این طریق تلقی خوش‌بینانه آنها را افزایش دهند. روشن شدن تأثیری که خودگویی‌های درونی بر جهت‌گیری‌های زندگی (تلقی خوش‌بینانه و بدبینانه) دارند، نقش و اهمیت محیط خانواده را نشان می‌دهد که لازم است والدین نسبت به آنها آگاه باشند و نیازها و توانایی‌هایی فرزندان را به خوبی بشناسند. مشاوران می‌توانند در جلسات مشاوره، خانواده‌ها را به تعامل والد- فرزند واقف نمایند. علاوه بر این با توجه به آنکه امروزه بر شمار دانش‌آموزانی که تلقی خوش‌بینانه‌ای نسبت به ادامه تحصیل ندارد، افزوده می‌شود و مراجعه‌ای این گروه به مشاوره تحصیلی افزایش یافته است، لذا مشاوران با آموزش خودگویی‌های درونی به دانش‌آموزان، می‌توانند به آنان کمک نمایند و با تلاش در جهت موفقیت گام بردارند. به والدین پیشنهاد می‌شود با توجه به تأثیر مستقیم و غیرمستقیمی که تعامل والد- فرزند بر تلقی خوش‌بینانه فرزندان می‌گذارد، با دریافت آگاهی‌ها و آموزش کافی بکوشند تا برای تربیت فرزندان خود از حمایت عاطفی، انتظارات شفاف، توجه به دیدگاه‌های فرزندان، فراهم کردن فرصت‌های انتخاب، نشان دادن محبت، علاقه و عشق بیشتر استفاده کنند.

پی‌نوشت‌ها

1. Pritchard
2. Life Orientation
3. Dispositional Optimis
4. Scheier & Carver
5. Chakhssi
6. Hinz
7. Wall
8. Day & Smith
9. Seligman
10. Hong
11. Bowlby
12. Chen
13. Zeigler-Hill & Shackelford
14. Debora
15. Kumar
16. Kuppens & Ceulemans
17. Sahithya
18. Checa & Abundis-Gutierrez
19. Bibi
20. Ryan & Deci
21. Grolnick
22. Internal self-talk
23. Hase
24. Collins
25. Hunter & Sullins
26. Miltenberger
27. Vygotsky
28. Sawyer
29. Piotrowski
30. Williams
31. Winsler
32. Al-Qaisy & Turki
33. Kline
34. Perception Of Parents Scale
35. Life Orientation Test
36. Self-Talk Inventory
37. Calvete
38. Preacher & Hayes
39. Anita & Tak
40. Dwisarin

References

- Alavi, K., Amirpour, L., & Modarres Gharavi, M. (2013). The relationship between self-talk style and emotional problems in university students. *Journal of Fundamentals of Mental Health*, 15(58), 126-118. [in Persian]
- Al-Qaisy, L. M., & Turki, J. (2011). Family relationship of children with behavior disorders. *International Journal of Learning and Development*, 1(1), 1-13.
- Anita, K. W., & Tak, C. (2008). Parenting and Youth outcomes in the UK. University of.
- Barazjani, M., & Fani, D. (2011). The relationship between dimensions of parenting styles on happiness and resilience in a group of high school students. Presented at the 2nd National Conference on Family Psychology, Marvdasht, Islamic Azad University, Marvdasht Branch. [in Persian]
- Bibi, A., Hayat, R., Hayat, N., Zulfiqar, S., Shafique, N., & Khalid, M. A. (2021). Impact of Parenting Styles on Psychological Flexibility among Adolescents of Pakistan: A Cross-Sectional Study. *Child and Adolescent Social Work Journal*, 1-10.
- Bowlby, J. (1982). Attachment and loss: retrospect and prospect. *Am. J. Orthopsychiatry* 52, 664-678.
- Calvete, E., Estévez, A., Landín, C., Martínez, Y., Cardeñoso, O., Villardón, L., & Villa, A. (2005). Self-talk and affective problems in college students: valence of thinking and cognitive content specificity. *The Spanish journal of psychology*, 8(1), 56-67.
- Chakhssi, F., Kraiss, J. T., Sommers-Spijkerman, M., & Bohlmeijer, E. T. (2018). The effect of positive psychology interventions on well-being and distress in clinical samples with psychiatric or somatic disorders: A systematic review and meta-analysis. *BMC psychiatry*, 18, 1-17.

- Checa, P., & Abundis-Gutierrez, A. (2018). Parenting styles, academic achievement and the influence of culture. *Psychology and Psychotherapy: Research Study*, 1(4), 1-3.
- Chen, N., Zhao, K., Chen, I. H., & Liu, G. (2023). The influence of parent-child relationships on the learning adaptability of left-behind children: the mediating role of peer attachment and the moderating role of separation duration. *Frontiers in Psychology*, 14, 1108993.
- Collins, W. (2012). *Collins English Dictionary*. Digital Edition: William Collins Sons & Co. Ltd.
- Dadashi, M. (2021). The relationship between family cohesion and positive self-talk and psychological distress in male high school students in Babol [Master's thesis]. Farvardin Institute of Higher Education, Qaemshahr. [in Persian]
- Daniyari, R. (2014). The relationship between parenting styles and hope and sense of responsibility in adolescents. *Ilam Police Science Quarterly*, 6(1), 31-45. [in Persian]
- Day, K. L., & Smith, C. L. (2019). Maternal behaviors in toddlerhood as predictors of children's private speech in preschool. *Journal of Experimental Child Psychology*, 177, 132-140.
- Debora, R., Anne, A., Baldwin, M., Hardaway, R., & Elizabeth, M. (2007). Perceived Parenting Styles on College Students' Optimism, *College Student Journal*, 41(3), 550-557.
- Doostdar Toosi, M. A., Hassanzadeh, R., & Iranmanesh, E. (2024). The effectiveness of storytelling training based on positive self-talk on hope and body image concern in children with cancer. *Journal of Health and Education in Early Childhood*, 5(1), 43-52. [in Persian]
- Dwisarini, N. M. S. (2020). Direct and indirect effects of parenting style, self-efficacy, and achievement motivation on science learning achievement of junior high school students. *JURNAL PENDIDIKAN SAINS (JPS)*, 8(1), 32-40.
- Falah Jorjadeh, M. (2022). The relationship between positive self-talk and resilience with future hope and self-esteem in girls covered by welfare centers in Qaemshahr [Master's thesis]. Farvardin Institute of Higher Education, Qaemshahr. [in Persian]
- Ghanei, M., & Tamanaeifar, M. R. (2015). The relationship between parenting styles and hope in students. Presented at the 3rd National Conference on Sustainable Development in Educational Sciences, Psychology, Social and Cultural Studies, Tehran. [in Persian]
- Gheshlaghi, S., Alivandi, V., Esmailpour, K., & Azmoudeh, M. (2021). The effectiveness of behavioral-communication group therapy on marital happiness and positive self-talk in women with marital burnout. *Journal of Analytical-Cognitive Psychology*, 12(46), 119-133. [in Persian]
- Grolnick, W. S., Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1997). Internalization within the family: The self-determination theory perspective. *Parenting and children's internalization of values: A handbook of contemporary theory*, 135-161.
- Grolnick, W. S., Levitt, M. R., Caruso, A. J., & Lerner, R. E. (2021). Effectiveness of a brief preventive parenting intervention based in self-determination theory. *Journal of Child and Family Studies*, 30, 905-920.
- Hase, A., Hood, J., Moore, L. J., & Freeman, P. (2019). The influence of self-talk on challenge and threat states and performance. *Psychology of Sport and Exercise*, 45, 101550.
- Hatamlou, R., Bazdar, F., & Narimani, M. (2013). Investigating the relationship between parenting styles and resilience and self-confidence in male and female adolescents. Presented at the 6th International Congress on Child and Adolescent, Tabriz University of Medical Sciences. [in Persian]
- Hinz, A., Schulte, T., Finck, C., Gómez, Y., Brähler, E., Zenger, M., & Tibubos, A. N. (2022). Psychometric evaluations of the Life Orientation Test-Revised (LOT-R), based on nine samples. *Psychology & health*, 37(6), 767-779.

- Hong, W., Liu, R. D., Ding, Y., Oei, T. P., Zhen, R., & Jiang, S. (2019). Parents' phubbing and problematic mobile phone use: the roles of the parent-child relationship and children's self-esteem. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking*, 22(12), 779-786.
- Hunter, C., & Sullins, J. (2022). The Effect of Positive Self-Talk on Self-Efficacy and Memory Recall. Retrieved from <https://scholarworks.harding.edu/mcnair-research/17>
- Kakaei, F., & Ahmadi, M. S. (2018). The relationship between parenting styles and optimism, hope, and academic achievement of students. *Rooyesh-e-Ravanshenasi*, 7(12), 385-398. [in Persian]
- Kareshki, H. (2008). The role of motivational patterns and environmental perceptions in self-regulated learning of male high school students in Tehran [Doctoral dissertation]. University of Tehran. [in Persian]
- Khodabakhshi, M. (2004). Standardization, reliability and validity of the optimism scale in Isfahan [Master's thesis]. University of Isfahan. [in Persian]
- Khodabandehlou, S., & NikNafs, A. A. (2016). Improving customer loyalty evaluation methods in the grocery retail industry: a data mining approach. *International Journal of Electronic Customer Relationship Management*, 10(2-4), 158-178.
- Kline, R. B. (2015). *Principles and practice of structural equation modeling*: Guilford publications.
- Kumar, A., Sharma, M., & Hooda, D. (2012). Perceived parenting style as a predictor of hope among adolescents. *Journal of the Indian Academy of Applied Psychology*, 38(1), 74-178.
- Kuppens, S., & Ceulemans, E. (2019). Parenting styles: A closer look at a well-known concept. *Journal of child and family studies*, 28(1), 168-181.
- Lotfnejad Afshar, S., Khakpour, R., & Dokaneifard, F. (2022). Presenting a structural model for predicting psychological well-being based on family functioning, optimism, and resilience with the mediation of social adequacy. *Applied Family Therapy*, 3(1), 89-109. [in Persian]
- Miltenberger, R. G. (2012). Behavior modification. *Handbook of clinical psychology*, 2, 626-652.
- Miri, M. N., Bahrami Ehsan, H., & Bahramizadeh, H. (2012). The relationship between perceived paternal parenting styles and high-risk behaviors. *Quarterly Journal of Psychological Sciences*, (91), 41-78. [in Persian]
- Moghaddas, B. (2014). The relationship between parenting style, attributional style, and optimism with achievement motivation in undergraduate students [Master's thesis]. Faculty of Psychology and Educational Sciences, Yazd University. [in Persian]
- Piotrowski, J. T., Lapierre, M. A., & Linebarger, D. L. (2013). Investigating correlates of self-regulation in early childhood with a representative sample of English-speaking American families. *Journal of Child and Family Studies*, 22(3), 423-436.
- Preacher, K. J., & Hayes, A. F. (2008). Asymptotic and resampling strategies for assessing and comparing indirect effects in multiple mediator models. *Behavior research methods*, 40(3), 879-891.
- Pritchard, A., Richardson, M., Sheffield, D., & McEwan, K. (2020). The relationship between nature connectedness and eudaimonic well-being: A meta-analysis. *Journal of happiness studies*, 21, 1145-1167.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2017). *Self-determination theory: Basic psychological needs in motivation, development, and wellness*. Guilford publications.
- Safarzadeh, M. (2015). The relationship between family functioning and life orientation and resilience in female students [Master's thesis]. Islamic Azad University, Central Tehran Branch, Vali-Asr University Complex – Faculty of Psychology and Educational Sciences. [in Persian]

- Sahithya, B. R., Manohari, S. M., & Vijaya, R. (2019). Parenting styles and its impact on children—a cross cultural review with a focus on India. *Mental Health, Religion & Culture*, 22(4), 357-383.
- Satoorian, S. A., Tahmasian, K., & Ahmadi, M. R. (2016). The role of parenting dimensions and parent-child relationship in internalizing and externalizing behavioral problems in children. *Family Research*, 12(4), 683-705. [in Persian]
- Sawyer, J. E., & Stetsenko, A. (2018). Revisiting Marx and problematizing Vygotsky: A transformative approach to language and speech internalization. *Language Sciences*, 70, 143–154.
- Scheier, M. F., & Carver, C. S. (1985). Optimism, coping, and health: assessment and implications of generalized outcome expectancies. *Health psychology : official journal of the Division of Health Psychology, American Psychological Association*, 4(3), 219–247.
- Scheier, M. F., & Carver, C. S. (2018). Dispositional optimism and physical health: A long look back, a quick look forward. *American Psychologist*, 73(9), 1082.
- Seligman, M. E. (1996). *Learned helplessness and depression in animals and men*. General Learning Press.
- Shamsipour Dehkordi, P., Heydari, M., & Karimi, S. (2020). The effect of instructional and motivational self-talk at overt and covert levels on muscular strength, physical self-concept, and task self-efficacy of adolescents. *Sport Psychology Studies*, 9(31), 51-68. [in Persian]
- Wall, K., Mulvihill, A., Matthews, N., Dux, P. E., & Carroll, A. (2024). Maternal parenting style and self-regulatory private speech content use in preschool children. *Journal of Child Language*, 1-16.
- Williams, K. E., Ciarrochi, J., & Heaven, P. C. (2012). Inflexible parents, inflexible kids: A 6-year longitudinal study of parenting style and the development of psychological flexibility in adolescents. *Journal of youth and adolescence*, 41, 1053-1066.
- Williams, L. R., Degnan, K. A., Perez-Edgar, K. E., Henderson, H. A., Rubin, K. H., Pine, D. S., Steinberg, L., & Fox, N. A. (2009). Impact of behavioral inhibition and parenting style on internalizing and externalizing problems from early childhood through adolescence. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 37(8), 1063–1075.
- Winsler, A. (1998). Parent-child interaction and private speech in boys with ADHD. *Applied Developmental Science*, 2(1), 17–39.
- Winsler, A., Fernyhough, C., & Montero, I. (2009). *Private speech, executive functioning, and the development of verbal self-regulation*. Cambridge, New York: Cambridge University Press. CrossRefGoogle Scholar
- Zeigler-Hill, V., & Shackelford, T. K. (Eds.). (2020). *Encyclopedia of personality and individual differences*. Cham: Springer International Publishing.